

stander af at genindføre den Laanepolitik, som tidligere anvendtes, hvor man laante til at dække Driftsudgifter med; men indenfor den Mulighed, der kan gives, naar Balance paa Driftsregnskabet maa kræves, er der naturligvis ingen, der hellere end den socialdemokratiske Regering kunde ønske at lette den Skattebyrde, som hviler paa Befolkningen.«

De forskellige Partiers Ordførere ved 1. Behandling i Folketinget ^{14/10}—^{11/11} var: Wilmann for Socialdemokraterne, N. Neergaard for Venstre, Pürschel for Det konservative Folkeparti og Rode for Det radikale Venstre. Forhandlingen var kun for en forholdsvis ringe Del af finansiel Karakter, idet samtlige Ordføreres Udtalelser drejede sig om den ved Kronestigningen indtraadte Erhvervskrise og om Muligheden af at mildne Følgerne deraf. Medens Wilmann udtalte Tilslutning til de af Regeringen stillede Forslag om Støtte til Erhvervene, fremhævede N. Neergaard Betydningen af, at de offentlige Byrder lettedes, bl. a. ved Nedsættelse af Skatter og Takster. Det var ikke Tilskud eller Laan, Importregulering eller Krisetold, der kunde afhjælpe Krisen, men Formindskelse af Produktionsomkostningerne. For at der kunde bringes Balance i Statens Budget, maatte der kræves yderligere Nedsættelse af Udgifterne, navnlig til Tjenestemandslønninger og til sociale Formaal. Mellem de sønderjydske Repræsentanter førtes en Debat om sønderjydske Forhold, bl. a. om Selvstyrebewægelsen.

1. Behandling af Finanslovforslaget førtes ikke til Ende paa Grund af den politiske Situation, som udviklede sig under Behandlingen af Forslag til Lov om Støtte til dansk Erhvervsliv (se Nr. 34), og som endte med Folketingets Opløsning den ^{1/12} 26. Efter Folketingsvalget den ^{2/12} 26 og Folketingets Genindkaldelse den ^{17/12} fremlagde Finansminister *Neergaard* Finanslovforslaget i samme Skikkelse, hvori det var fremlagt den ^{9/10}, idet der ikke for det nye Ministerium havde været Tid til at gennemarbejde Forslaget og til at blive klar over, hvilke Ændringer man vilde foreslaa deri. Ministeren tilføjede i sin Fremlæggelsestale:

»Kun een Ting kan jeg sige i saa Henseende: at vi ikke vil følge det foregaaende Ministeriums Praksis med Hensyn til at opføre paa Finansloven Bevillinger eller Nedsættelser af Bevillinger, som ikke kan foretages uden Hjemmel i gældende Love. Her vil vi vende tilbage til den tidligere Praksis, at man først opfører vedkommende Bevillinger paa Finansloven, naar Loven derom er vedtaget. Det er dernæst givet, at der af dette Ministerium vil blive fremsat meget indgribende Ændringsforslag til Finansloven. Men